

Kieran Larwood

PĚT ŘÍŠÍ

Podkin
Jednoouško
a dar Temnory

Albatros

Podkin Jednoouško a dar Temnory

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kieran Larwood

Podkin Jednoouško a dar Temnory – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

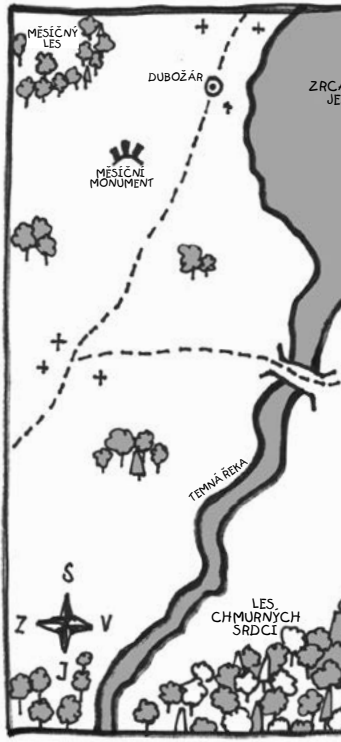
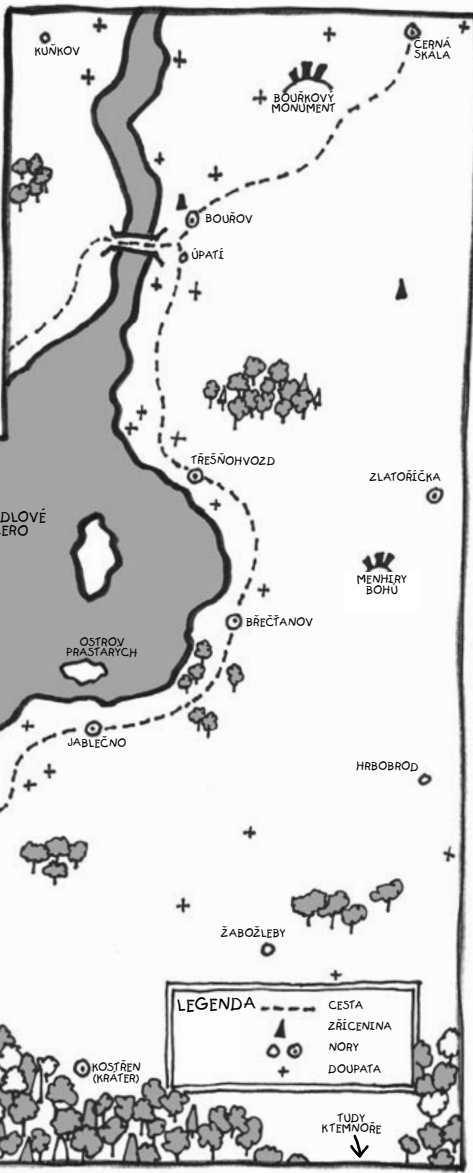
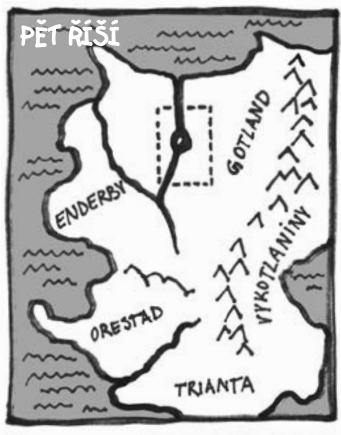

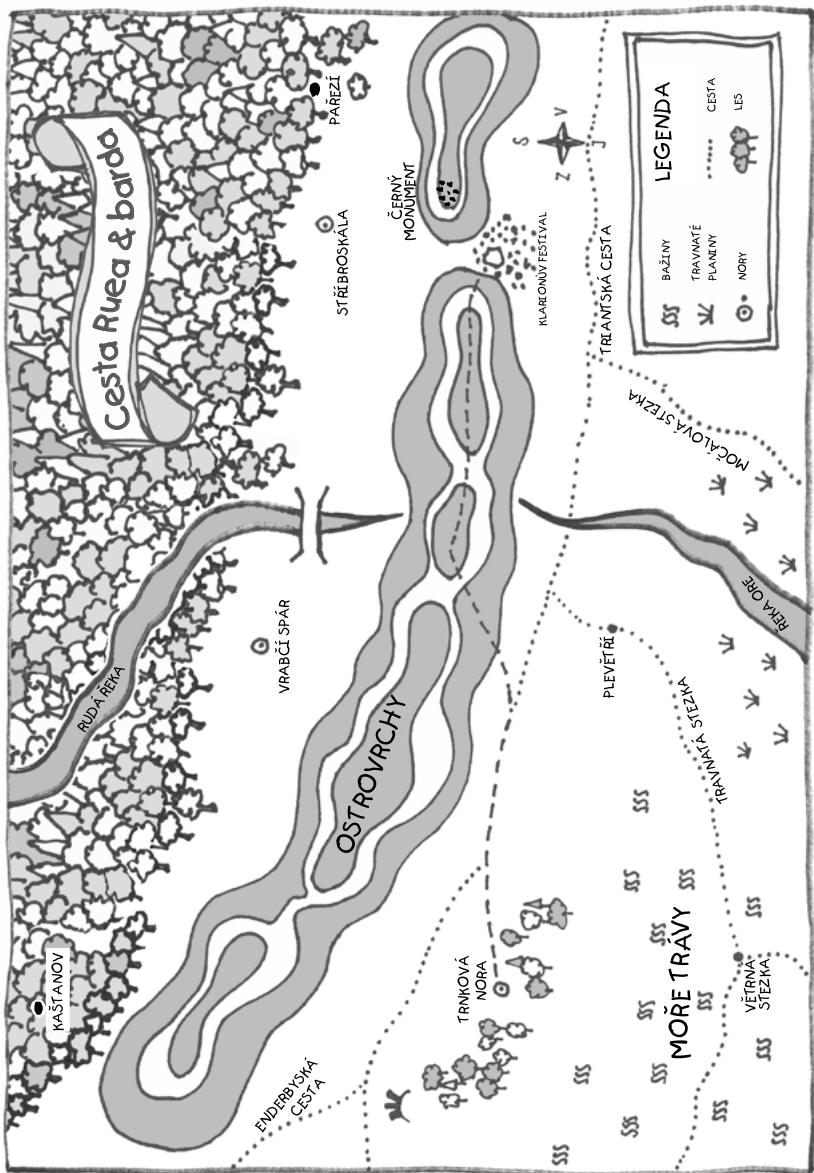
PODKIN
JEDNOUŠKO
a dar Temnory

Kieran Larwood

Ilustroval David Wyatt

Albatros

Cesta Ruea & bardo

KAŠTANOV

RUHA RIEKA

VRABČÍ SPÁR

OSTROVVRCHY

ENDERBYSKÁ CESTA

STŘEBROSKALA

ČERNÝ MONUMENT

KLAROVNÝ FESTIVAL

TRAMSKÁ CESTA

MOŘE TRÁVY

TRAVNÁ STEJKA

MČALOVÁ STEJKA

BEKA ORE

TRNKOVÁ NORA

PLEVĚTŘE

VĚTRNÁ STEZKA

LEGENDA

BAŽINY

TRAVNATÉ PLÁNEJ

NORY

CESTA

LES

Pro Eliho

© Albatros, 2021

First published in the UK in 2017 by Faber & Faber Limited as *The Gift of Dark Hollow*

Text © Kieran Larwood, 2017

Translation © Petra Míketová, 2021

Illustrations © David Wyatt, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-00-06141-2

ISBN e-knihy 978-80-00-07255-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07256-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07254-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

PROLOG

Občas se mu o nich pořád ještě zdá. Noční můry, ze kterých se probouzí s lapáním po dechu, vytřeštěnýma očima a v krvi mu přítom tepe šedesát let starý strach.

Kupodivu to nikdy nejsou sami Gormové – ti příšerní vzající obři z masa a železa s prázdnýma rudýma očima. Každého by nejspíš napadlo, že to oni ho budou až do stáří pronásledovat ve snech.

Ne. Jeho klidný spánek vždy ruší vrány. Nemyslíci sluhové Gormů. Původně obyčejní ptáci, které ale magie proměnila v zubatá, třepotající se stvoření s ostrými zobáky a peřím z rozeklaného železa.

Vidí je, jak se slétají na temné obloze. Nad hlavou mu jich krouží celá hejna jako obrovská masa vzajícího kovu a všechny krákají a vřeští jedna přes druhou jako sbor tisíců kladiv bušících na kovadliny.

Víří a točí se a když se jedna otře křídlem o druhou, zajiskří to. On, už zase malé králíče, na ně zírá a modlí se, aby si nevšimly, že je na nedozírném prostranství pod nimi úplně sám a bezmocný.

Vždycky si ho ale všimnou. Z hejna na něj nejdřív upře pohled jedno rudé oko. Jedna vrána s děsivou radostí zavřeští, oddělí se od svých bratrů a s mácháním křídel zamíří k němu, což přiměje ostatní obrátit se a pohlédnout na něj také, s těmi jejich hladovými zobáky ostrými jako čepele nůžek...

Když je to dobrá noc, v tuhle chvíli se probudí.

Kapitola první

KUKAČKA

Trnková nora ještě spí, když se bard po špičkách vyplíží ze svého pokoje. Hlavu má pořád ještě plnou snu o vránách a při vzpomínce na skřípání kovových křídel sebou trhne.

Veledoupě je prázdné – až na jednoho líného králíka, který má hlavu položenou na stole a hlasitě chrápe. Před ním stojí prázdný džbánec od medoviny. Zatímco kolem něj bard potichoučku prochází, ohniště tiše doutná a ozařuje místnost temně oranžovou září. Pořádně se zabalí do kabátu a vyrazí do vstupního tunelu, ze kterého táhne.

U dveří spí na svém místě zavalitý a otravný strážný, který je tu vždycky. U pusy má bublinku slin a ze spaní stříhá ušima. Bard si pro sebe v duchu poznamená, že ho později musí nahlásit náčelníku Hubertovi, potichu se kolem něj protáhne a se zaskřípáním otevře široké dubové dveře. Jen natolik, aby se zvládl prosmyknout ven.

Je chvíli před rozedněním a mezi holými větvemi stromů nad ním vykukuje vyjasňující se obloha. Sníh už ze země skoro zmizel a bard tu a tam vidí, jak z promrzlé země vystrkují hlavičky první odvážné sněženky a narcisy, aby přivítaly blížící

se jaro. Jde po cestičce mezi stromy až na kraj Trnkového háje, odkud spatří kraj Ostrovrchů, které se rozpínají směrem na východ. Údolí halí mlžná příkrývka a linie pohoří připomíná obřího hada, který jako by se plazil bledým, zakouřeným mořem.

Bard stojí na místě a dívá se před sebe, vdechuje čerstvou vůni nového ročního období. Brzo ze všech větví kolem vyraší zmuchlané zelenkavé lístky a svými živými, jasnými barvami zaženu všechny pozůstatky zimy.

Je čas, abych se zase vydal na cestu, pomyslí si. Nestává se, že by na jednom místě zůstával tři měsíce. Hlavně proto, že to není bezpečné. Svého staršího bratra ale také nevidá právě často.

Podkin. Bard si povzdechne. Nebude lehké ho opustit. Pro všechny ostatní králíky v noře je to jen starý vousáč. Válečník v důchodu, který každý večer vysedává v rohu veledoupěte, hraje Liščí tlapku s dalšími vysloužilými vojáky a podřimuje. Kdyby tak tušili...

Na cestičce kdesi za ním praskne větvička, což barda znenadání vytrhne ze snění. Slyší zvuk kroků drobných tlapek a šelestění, jak se kdosi schová za křoví.

„Můžeš klidně vylézt,“ zavolá bard. „Jsi nenápadný asi jako obtloustlý jezevec v žulových dřevácích.“

V křoví to zase zašustí, a pak z něj vyleze drobný králík s velikýma, svěšenýma ušima a hnědou skvrnitou srstí. Je to jeden z náčelníkových synů: mladý králíček, který každý večer sedí, pozorně poslouchá bardovy příběhy a sem tam se do nich vloží s nějakou chytrou poznámkou nebo těžkou otázkou. Bard mu sám pro sebe říká Chytrý králíček, i když už ví, že se ve skutečnosti jmenuje Rue.

„Promiň, pane,“ řekne Rue s očima upřenýma na zem. „Nechtěl jsem tě špehovat, jenom...“

„Jenom jsem za tebou slídlil a pozoroval jsem, co zrovna děláš? Myslím, že to je definice špehování.“

„Ano, pane. Promiň, pane.“ Králíček vypadá, jako by se měl už už rozplakat. Nejméně stokrát zmínil, jak moc si přeje stát se bardem, a teď si nejspíš myslí, že si to úplně pokazil. Bard se nad ním slituje.

„U všech fousků, vždyť já stejně nedělal nic, co by za špehování stálo. Zajímalo by mě ale, jak se ti povedlo přistihnout mě tady v tuhle ranní hodinu. Neměl bys být hezky zachumlaný ve svém doupěti a tlouct špačky?“

„Nemohl jsem spát, pane. Spím v posteli se šesti brášky a všichni chrápou tak, že nedokážu usnout. Byl jsem pod stolem ve veledoupěti a nacvičoval jsem si vyprávění svých příběhů, když jsem tě uviděl projít kolem. Říkal jsem si, že máš možná v plánu něco... bardovského. Tak jsem vyrazil za tebou. Vážně bych se chtěl stát bardem, pane.“

„To jsi říkal. Nejméně tak půl milionkrát. A přestaň mi říkat ‚pane‘. Nejsem ani náčelník, ani rytíř. Jsem jenom starý, unavený vypravěč.“ Bard se zatahá za vous a přemýšlí o tom, jak malému králíčkovi dodat odvalu. Jestli ale jako vypravěč stojí za starou bačkoru, může to být dost trapné. Ale jestli ne? Všichni bardové vědí, že je jejich povinností ujmout se mladých nadějných talentů. A na koho tenhle úkol padne? *Na mě tedy rozhodně ne, pomyslí si bard. Rozhodně ne teď, když se věci mají tak, jak se mají...*

Bard si všimne, že na něj Rue zezdola pořád pomrkává s ti-

chou nadějí v očích. Už do toho příliš zabředl, než aby mu teď prostě řekl „odprejskni“ a rychle s tím skoncoval. Bude muset něco říct nebo udělat. Nejlépe něco motivujícího.

Tak tedy malou zkoušku. Stejnou jako uložil bardovi kdysi jeho starý mistr. Odpochoduje ke spadlému stromu opodál a pohodlně se usadí na mechu mezi houbami. Rue jde za ním a velikýma hnědýma očima hltá každičkový bardův pohyb. Chvilku na sebe hledí, a pak si bard sám pro sebe pokývne.

„Dobrá, maličký,“ řekne. „Podíváme se, co v tobě je. Pověz mi nějaký příběh.“

„Příběh? To jako tady? Ted?“ Rueovi se roztřesou uši. Nikdy ho nenapadlo, že by měl své příběhy skutečně někomu vyprávět, natožpak samotnému bardovi.

„Jistě. Do toho.“ Bardovi zajiskří v očích. „Příběh o Dvanácti darech by mohl být dobrá volba. Tuhle zimu jsi mě ho slyšel vyprávět nejmíň pětkrát.“

Rue naprázdno polkne. Zhluboka se nadechne. Zapátrá v paměti po příběhu a pomalu začne.

„No, bylo to děsně dávno. Jako že fakt hodně, hodně dávno. Když byl svět ještě úplně nový a ještě ani nebyly žádné vzpomínky.“

Rue se podívá na barda a pátrá po nějakém souhlasném gestu, jeho tvář ale nic neprozrazuje. Rue tedy pokračuje. „Bohyně svolala náčelníky dvanácti kmenů. Pro každého z nich měla dar, a tak se všichni sešli u kamenů, kterým se říká Měsíční monument, a měli tam velikou hostinu a tak.“

Pak se objevila bohyně a měla s sebou dvanáct kouzelných předmětů, jeden pro každý kmen. Každý z nich měl velikou

čarovnou moc, ale měl taky svoji slabinu, protože Bohyně chtěla, aby je náčelníci užívali moudře a nezblbli z nich.

Každý byl jiný. Všedninka získala dýku, která dokáže proříznout cokoli kromě železa, Rudovoda srp, který umí vycítit jed, a Písečno helmu, díky níž je její nositel neporazitelný.“

Rue zamrká na barda a přemýšlí, jak to celé uzavřít. Vyprávět příběhy publiku není tak snadné, jak si myslel. „Konec?“ řekne s bolestným úšklebkem.

„Hm,“ zamručí bard. A pak ještě jednou: „Hm.“

„To nebylo zas tak strašné, ne?“

„No...“

„Já se nikdy bardem nestanu, co?“ Rue zase vypadá, že se rozbřečí.

„Nebylo to zas tak strašné,“ zalže bard. „Ale určitě znáš spoustu podrobností, které jsi do toho příběhu mohl přidat. Pověz mi... Kdo byli náčelníci ostatních kmenů? Jak se jmenovali?“

Rue se snaží rozpomenout se tak usilovně, že mu z tlamky na chvíli vykoukne jazýček. „No, byl tam Ranhojič Ruddle z Rudovody a Stínek Skrytý z Temnory. Jo, a pak samozřejmě Nekin ze Všedninky. Toho mám nejradši.“

„Tak mi o něm pověz. Co měl během hostiny na sobě? Jakou barvu měla jeho srst a jeho oči? Co rád jedl? Jaké písničky rád zpíval?“

Rue se na barda dívá, jako by se zbláznil. „Jak bych to mohl vědět? Stalo se to nejspíš před miliardami let. Každý, kdo tam tehdy byl, je už dávno mrtvý.“

„No jistě,“ řekne bard. „Ale ty přece nemusíš vědět, jak to

bylo doopravdy. Tady začíná vyprávění. To, cos mi odříkal, ne-
byl příběh. Byla to jenom jeho kostra. Několik skutečností po-
spojovaných dohromady, ale bez života, který bys jim vdechl.
Bard musí umět takové kostře přidat maso a kůži a uši. Přivést
příběh k životu. Vytvoř si v hlavě vlastního Nekina a pak ho
představ posluchačům. Co na tom, že nebude stejný jako ten
pravý? Jak jsi sám řekl, stalo se to už před mnoha lety. Kdo je
ještě naživu, aby ti mohl říct, že se mýlíš? Ještě pár let cviku
a určitě se do toho dostaneš.“

Starý bard je spokojený, že se mu podařilo Ruea dostateč-
ně jemně odradit a zároveň nerozbít jeho sny na padrtě, a tak
se začne zvedat a chystá se zamířit zpátky do nory na snídani.
Rue ho ale přeruší tím, že si odkašle a promluví.

„Nekin je králík s bílou srstí a očima modrýma jako nebe.
Má hřívu bílých vlasů vyčesaných do špiček, které mu trčí
z hlavy – jako ostatně všichni válečníci z Ledových pustin, od-
kud pochází. Nosí tmavě zelenou tuniku a kalhoty a kolem
krku má stříbrný nákrčník. Na levé straně tváře má dlouhou
jizvu tam, kde ho škrábla lasička těsně před tím, než ji holýma
rukama zabil. Jí mrkve, ředkvičky a tuříny jako všichni ostatní
králíci, ale nejraději ze všeho má bobulky zvané šichy, které
rostou v tundře. Málokdy mluví a když už, tak s podivným
přízvukem. Ostatní králíky by moc zajímalo, proč odešel od
svého kmene v Ledových pustinách, on jim to ale neřekne.
Nekin si bere od Bohyně dar jako první. Je to měděná dýka
ostrá jako světlo hvězd. Proto se jmenuje Hvězdospár.“

Bard na malého králíčka zírá s otevřenou pusou. Zatím-
co Rue mluví, oči se mu lesknou, jako by se díval na něco

v jiném, vzdáleném světě. Za chvíli přichází k sobě, zatřese hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit, a zatváří se zmateně, jako by tak docela nevěděl, co se to právě stalo.

Ale bard to ví. Byl to vypravěčský trans: krok do jiného světa, který existuje částečně ve vypravěčově hlavě a částečně někde jinde. Znamená to, že malý králíček skutečně dar má a bard, bohužel, bude ten, kdo s tím bude muset něco udělat. V tu chvíli kdesi v Trnkovém háji zakuká kukačka, skoro jako by to chtěla potvrdit. První kukačka tohohle jara a znamená Bohyně, pokud tedy vůbec nějaká je.

Bard si povzdechne a pod vousy si uleví velice neslušnou nadávkou.

„Co se děje?“ zeptá se Rue. „Řekl jsi právě něco o jezevčích zadnicích?“

„Cože? Ne. Nic takového,“ opáčí bard. „Tak pojd', vrátíme se dovnitř a odbudeme si to.“

„Co si odbudeme?“ ptá se Rue, který je každou vteřinou zmatenější a zmatenější.

„Zeptáme se tvého otce, jestli se smíš stát bardovým učněm.“

A s nadšeným malým králíčkem, který mu hopká v patách, bard zamíří zpátky do nory.

Kapitola druhá

TUNELY

Ke všeobecnému překvapení měl náčelník Hubert velkou radost, že si Rue našel povolání. Měl totiž ještě šest starších synů a se všemi bylo už tak dost problémů.

Nejstarší Hubertus se cvičil, aby se jednoho dne mohl stát náčelníkem. Jeho bratr Huebertian trénoval také (jen tak pro případ) a to samé platilo o třetím bratru, Huberdinkovi. Rozhodně se nedalo říct, že by náčelník Hubert nemyslel na všechno. A s další trojicí bratrů to bylo takhle: Petržlík se připravoval na cestu do Města chrámů v Triantě, kde se chtěl stát druidem, Tymián se učil kovářem a Kopřík se konečně rozhodl, že by v budoucnu rád pěstoval tuříny. U Ruea už ale Hubertovi došly nápady.

A tak bylo rozhodnuto, že bard vezme Ruea s sebou na své toulky. Starý vypravěč dal jasně najevo, že on sám se jeho mistrem stát nemůže – i když nikdy nevysvětlil důvod –, ale že ví, kde by mu nějakého mohli opatřit. Měli v úmyslu rozloučit se s celou norou a vyrazit hned po oslavách svátku Lupena, kterými začínalo jaro.

Bard ze sebe nemohl setřást pocit, že Hubert bude rád,

až ho uvidí odcházet. Koneckonců tu byl už několik týdnů na obtíž. Je víc než na čase vydat se zase na cestu, bude ale těžké rozloučit se s bratrem. S ubíhajícími léty se zdálo, že každé loučení by mohlo být docela dobře jejich poslední. A vzhledem ke všem těm potížím, které byly bardovi neustále v patách... Inu, pokud ho nakonec pošle na Jiný svět dlouhověkost, bude mít vlastně docela štěstí.

Ráno na svátek Lupena se všichni v noře obléknou do jarních barev zelené a žluté. Do vlasů si vpletou pampelišky a květy třešní a na krk si pověsí girlandy. Nosí s sebou čerstvě nařezané lískové větve s pupeny, ze kterých se na svět derou jasně zelené lístky. Vyvezou vozíky plné jídla a pití k monumentu na kraji Trnkového háje a stráví tam celý den. Bude se jíst, pít a zpívat.

Hostina je vystrojena z posledních zásob na zimu spolu s jarními delikatesami. Jsou tu hrnečky s borůvkovým, bezovým a malinovým džemem, talíře žaludového chleba, sušené tuříny, mísy pampeliškového salátu s praženými slunečnicovými semínky, fenyklové koláče, potočnicové polévky, hořčice a chřest na másle.

Jsou tu hudebníci a chodci na chůdách, žongléři a akrobati. Všude po svahu se děti honí za vesele pomalovanými dřevěnými mrkvičkami, a nakonec je Zelený králík vyzve k tanci mezi balvany (Je to ve skutečnosti ten veliký strážný od dveří, od hlavy až k patě pokrytý zelenými lístky. Donutili ho k tomu jako trest za to, že usnul na stráži, všichni se ale tváří, jako

by to bylo doopravdy.). Bard je požádán, aby odvyprávěl poslední příběh: o Lupenovi, vůbec prvním králíkovi, kterého Bohyně stvořila a milovala natolik, že ji naprosto zdrtilo, když si pro něj její sestra Nixa, bohyně smrti, přišla se svým smrtonosným lukem a šípy. Bohyně ho proto nenechala umřít, ale vložila jeho duši do měsíce, aby ho mohla vidět kdykoli, když v noci vzhledne k obloze.

Publikum zatleská, bard se ukloní a najednou je čas odejít. Každý se s bardem loučí potřesením tlapy nebo vřelým objetím a spousta králíků mu na cestu věnuje nějaký dárek. Rueova matka pláče a jeho otci právě něco spadlo do oka (slzy to samozřejmě rozhodně nejsou). Věnují Rueovi bytelnou, dubovou vycházkovou hůl a cestovní plášť lemovaný ovčí vlnou, který mu poslouží i jako spacák. Jeho malí kamarádi ho poplácají po zádech a říkají mu, jak moc mu tohle dobrodružství závidí.

Bard počká, dokud všichni nebudou mít plné ruce práce, a pak se přesune na okraj davu. Jeho bratr Podkin je právě ve víru dění, hlasitě se směje dovádění malých králíčků a rozmlouvá s ostatními vousatými starci o starých časech. Na sobě má plášť s kapucí, která zakrývá jeho falešné ucho, a ztěžka se opírá o hůl, jinak ale vypadá, že se nechává unášet jarním veselím stejně jako králíčcata. Bard zachytí jeho pohled a pokývnutím ho přivolá k sobě, aby si mohli vyměnit několik tichých slov. Rychle se obejmou a pak bard bratrovi pevně stiskne ramena.

„Dávej na sebe pozor, ano? Očekávám, že tě zase uvidím, až těmihle končinami budu procházet příště.“ Hlas se mu trochu chvěje, jako by si nebyl jistý, jestli se to opravdu stane.

„Se mnou si hlavu nelámej,“ řekne Podkin. „Dobře se tu o mě starají, a navíc jsem plný jara. Ty máš teď na starosti svého malého učně.“ Sám pro sebe se zasměje. „Nečekal jsem, že se toho dne dožiju. Ale mám z tebe radost.“

„U všech tuřínů,“ zamračí se bard. „Vždyť ti to pořád opakuju: není to můj učně. Jen jsem ho vzal pod křídlo, dokud nenajdu někoho, kdo se na tuhle práci bude hodit.“

„Jak myslíš, bráško.“ Podkin se na něj usměje bezzubými ústy.

„Myslím to vážně!“ řekne bard. „Tyhle věci je potřeba udělat pořádně. Příběhy se musí předat další generaci.“

„Předáš jí i nějakou další část mého příběhu?“

„Možná. Je to přece jen docela dobrý příběh.“

Podkin na bratra mrkne, a pak od něj na dva kroky poodstoupí. „Jenom se postarej, aby byl ten příběh pravdivý. Jako ten, co jsi vyprávěl o loňských Ostružínkách. Žádné nesmysly o monstrech, obrech a netvorech.“

„Bude přesný do posledního detailu, za to ti ručím.“ Bard se pomalu ukloní a pak ho od jeho starého bratra odnese dav mířící dolů k úpatí kopce. Než se naděje, kráčí on a Rue po staré Triantské cestě a ozvěna slov na rozloučenou za nimi pomalu slábne.

Několik minut kráčí ti dva v tichu. Hole rytmicky ťukají o zem a na zádech jim cinkají torny. Pak se Rue ozve se svou první otázkou.

„Vadilo by ti, pane, kdybych se zeptal, kam to jdeme? A za jak dlouho tam tak asi budeme? Máš už pro mě vybrané-

ho mistra? A začneš mě trénovat ještě před tím, než dojdeme tam, kam jdeme?“

Bard obrací oči v sloup. „Já věděl, že to bude takové,“ zamumlá. „Nemůžeš si zkrátka užívat tohohle krásného jarního rána? Obloha bez mráčku, sníh je pryč. Co si to prostě pořádně vychutnat?“

„Ano, pane, měl bych ale vědět, kam to jdeme. Chtěl bych si udělat mapu, do které zanesu naši trasu. Bude se mi hodit, až se sám stanu pocestným bardem.“

„Bardové mapy nevyrábějí. Prostě si věci pamatují.“ Bard si povzdechne. „Jestli to ale nutně musíš vědět, míříme na Klarionův festival. Je to setkání všech bardů z celých Pěti říší. Koná se každé jaro. Tam určitě najdeme někoho, kdo se tě ujme.“

Rue vypískne nadšením a začne poskakovat kolem barda, až kvůli němu starý vypravěč málem zakopne.

„Festival? Bardů? Na počest Klariona, boha talentu a hudby? Budeš tam vystupovat? A já? Je to daleko? Můžeš mě po cestě naučit nějaký příběh?“

„U Bohyniných pampeliškových kařat, přestaneš už s těmi otázkami? Festival se koná u Černého monumentu nahoře na pahorkatině, a cesta tam trvá odsud asi tak dva dny. A jestli tě to na pět minut umlčí, nějaký příběh ti povyprávím. Ale jenom když slíbíš, že budeš zticha!“

Rue si k ústům přitiskne prstík a na celých deset vteřin zmlkne. A pak: „Můžu si ten příběh vybrat? Šlo by to?“

„Když jinak nedáš.“

„Tak mi pověz, co bylo dál s Podkinem? Vyprávěl jsi nám

o tom, jak o zimním slunovratu porazil Pána Gormů, ale zbytek jsme už neslyšeli.“

„Hm,“ řekne bard. „To proto, že tví kamarádi chtěli místo toho slyšet o jezevcích dštících oheň a o krysích obrech.“

„Ale já ne. Příběh o Podkinovi byl skutečný, bylo to něco pravdivého. Hrozně moc bych chtěl slyšet víc. Utekl před svými nepřáteli? Zůstal a bojoval? Jak se stal hrdinou? A proč se mu říká Měsíchochodec?“

„Už zase samé otázky!“ Bard jedním zlobným pohledem Ruea umlčí, a pak si pošoupne tornu na zádech. *Je to pravdivý příběh, pomyslí si, a docela se hodí na to, aby jím tenhle prdola začal své učení.* A hlavně, neslibil snad svému bratrovi, že jeho příběh bude předávat dál?

Odkašle si, zhluboka se nadechne, a pak se dá do vyprávění.

Obluda s kostnatým obličejem tiskla Podkinovi ke krku ostří, jeho zubatá hrana mu pronikala srstí a kůží...

Hups, ne... To jsme moc daleko. Co takhle:

Podkin za svůj krátký život zakusil už spoustu různých pocitů. Štěstí, nudu, žárlivost, hrůzu (velkou spoustu hrůzy), ale nemyslel si, že by se kdy mohl cítit tak ztraceně a osaměle jako právě teď.

Počkat. Moment.

Pořád zapomínám, že jsi první část toho příběhu slyšel skoro před dvěma měsíci. Možná jsi toho z něj už dost zapomínal. Možná dokonce všechno.